

vente. Og jeg vil da pege paa en Sag, som jeg ikke tror, kan opsættes, selv om den har en økonomisk Virkning. Det er de urimelig lave Stipendier, man giver de Lærere, der søger Statens Lærerhøjskole. De Lærere, der har søgt et saakaldet Aarskursus, har indtil Dato faaet en Understøttelse, hvis Maksimum har været 600 Kr. Til de saakaldte Maanedskursus har Stipendierne været ca. 3 Kr. om Dagen plus en meget nødtørftig Rejseunderstøttelse, der sidste Aar var saa karrigt tilmaalt, at nogle af de kursussøgende Lærere ikke en Gang kunde løse en tredje Klasses Billet. Da vi endnu ikke har nogen fjerde Klasse, har de maattet lægge til af deres egen Pung. Dette Forhold er søgt rettet paa det foreliggende Finanslovsforslag ved, at disse Stipendier er forhøjede med 50 pCt. For Aarskursus bliver det altsaa 900 Kr. og mellem 4 og 5 Kr. daglig for de korte Kursus' Vedkommende, hvis Forhøjelsen ogsaa gælder for dem. Det er ganske unødvendigt i denne Forsamling at gøre opmærksom paa det umulige i, at Folk skal kunne klare sig med en saa utilstrækkelig Understøttelse. Jeg tænker, man vil sige, at det heller ikke er Meningen, at de skal klare sig med disse Stipendier; de skal selv spæde til, og det kan der jo være nogen Grund til. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at disse Kursus i Øjeblikket er meget nødvendige. Alle er enige om, at vor Seminarieundervisning ikke er saa god, som den burde være. Man er inde paa, og det har jeg ogsaa selv været, at man skal have en Reform af hele vor Seminarieundervisning. For i nogen Grad at bøde paa Manglerne er det altsaa, at man har disse Kursus paa Statens Lærerhøjskole som et Supplement, og hvis man nu gør Understøttelserne saa smaa, at Lærerne, selv med store Ofre, ikke kan søge dem, vil det virke i skadelig Retning. Jeg vil derfor henstille, om man ikke kunde faa disse meget smaa Understøttelser forhøjet under Finanslovens senere Behandling. Til Funktionærer i andre Etater, f. Eks. Postmændene, uddeler man en hel Del større Understøttelser end til Lærerne, og eksempelvis skal jeg ogsaa nævne, at de sønderjyske Lærere, som fornylig var herovre for at gennemgaa et Kursus, fik 10 Kr. om Dagen. Jeg misunder ikke de sønderjyske Lærere dette, jeg finder det ganske rimeligt og naturligt, at de fik en saadan Understøttelse, men det ser da noget underligt ud, mener jeg, at Lærerne i det øvrige Danmark skal nøjes med en

saa urimelig lav Understøttelse som den, de hidtil har faaet, og med den ogsaa alt for lave Understøttelse, som de vil faa efter det Forslag, som Undervisningsministeren har stillet paa Finanslovsforslaget.

Jeg vil dernæst gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Finansminister. En Del ærede Medlemmer har allerede talt om en Revision af vore Skattelove, og jeg mener ogsaa, at en saadan kan være rimelig. Jeg vil i alt Fald spørge den højtærede Finansminister, om han ikke snart agter at fremsætte et Lovforslag om Jordværdibeskatning. Der er her i Landet mange Mennesker — og til dem hører jeg —, der mener, at vi, naar Talen er om en almindelig Revision af vort Skattevæsen, ikke kommer udenom en Jordværdiskat. Dette mener jeg ud fra den Betragtning, at det vil være den rimeligste og retfærdigste Skattemaade, naar Talen er om at udskrive Grundskatter. Jeg vil altsaa lyse efter et Lovforslag i den Retning. Det radikale Venstre har ogsaa, mener jeg, en Forpligtelse til at komme med et saadant Forslag. Da det radikale Venstre blev dannet, skrev det i sit Program, at Skatterne skulde ordnes efter disse Principper. Nu har vi ganske vist i de sidste 5—6 Aar levet under unormale Tilstande, og jeg skal derfor ikke bebrejde Regeringen, at den ikke i dette Tidsrum har fremsat et saadant Lovforslag. De Forhold, vi har levet under, har gjort dette umuligt. Men nu mener jeg ganske vist, vi er kommet ind i eller skal komme ind i Tider, da vi maa begynde at indfri nogle af de Veksler, som vi tidligere har udstedt.

Jeg vil yderligere gøre et Par politiske Bemærkninger. Jeg skal ikke særlig udtale mig om den Affære, der allerede tidligere har været omtalt fra denne Plads, og hvori det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) er Hovedpersonen. Det er i og for sig ikke, fordi den Affære ikke har sin Interesse. Det er nemlig altid interessant at overvære en Proces, hvor man søger at vaske en sort hvid, lægge Mærke til de mange forskellige Kemikalier, der tages i Brug for at opnaa et gunstigt Resultat, og saa til syvende og sidst se, at der alligevel ikke opnaas noget ved Brugen af disse forskellige Kemikalier. Der er en Ting ved denne Affære, der har undret mig en Del. Det er dette, at der ikke er kommet en hel Del flere Tillids- og Takadresser til det ærede Medlem fra Ringkøbing. Ogsaa i 1908 og 1909 var det, saa vidt jeg erindrer, trange Tider for det